

ACTA GENERALIS VIII. SYNODI.

quæ omnia sequentium cum præcedentibus nexu valde cōsonant. Nam angelorum exemplū pro vero ac absoluто fuscipiens, sic ex eo argumentatur. Quemadmodum angelorum alius princeps, alius subditus, & tamen omnes angeli natura sunt, & in dignitate quædam diuersitas, in natura vero cōmunitas est, sic præfato & spū sanctus, &c. In quo quidem argumeto, quod in prima propositione videtur accipere, id simplex, absoluто, definitum, ac sine aliqua conditione, aut hæstitatione videtur esse, ergo neceſſe est, ut id, quod ex eo conſequitur, certū & non ambiguum sit, quemadmodum ex nostri codicis lectione habet. At in vestro verbū hoc (vt aiunt) additum est, ita vt magis Basilii non ex certa scientia, veꝝ dubitanter eam sententiam habuisse videatur. Videre videoꝝ. P. amp. verba Basiliū, vt in vistro nostrōq; codice scripta sunt, memoriiter repetiſſe. V. eꝝ, si qua in parte defecerint, eam tu reuerende pater explana, quan- doquidem mihi videtur non alijs in Basiliū verbis nos diſferre. Ut autem veritas magis patet, in expōndentis ipsiſ patienter conſtanterq; p̄ſtſtamus. Nam in ipſis veritutis car- do, cun̄ eisdem, iactis pro fundamēntis, magnus Basilius in Eunomium diſputat, quæ quidem verba ſi eſſent ambigua, nil prorsus ostendere poſſent. Quārō igitur ex te reuerende pater, id quod ſeſſione proxima ex me petiſſi, vtrum ex hac Basiliū authoritate ſentias, magnū Basiliū credidiſſe aliquos sanctos fuſſe, qui credidiſſent, literisq; mandaliſſent, ſanctū ſpiritu ordine dignitateq; tertium eſſe, necneſſe.

Mar.

Iohan.

Evidēt pater reuerende, neq; Basiliū id ſenſiſſe, neq; ipſm credidiſſe, hanc fuſſe ſan- ctioſe ſententiā, neq; deniq; aſſenſum fuſſe Eunomio, proſerenti ſententiā ipſam a ſan- ctis ſibi fuſſe traditā, cenfeo, vt ex ipſius Basiliū verbis apparet. Ut magnū Basiliū, pater reuerende, hoc ſacrum concilium intelligat optimè, ab initio tertii in Eunomium libri vſque ad eam partē, cur enim neceſſe eſt omnia verba Basiliū repetens, ipſum ex- planabo, quandoquidem ipſe non pauca p̄aſteriſſi. Vix tandem (inqt) blaſphemij in vniigenitum ſaturatus, ad ſpirī ſanctū tranſiit, totiq; ſuę consentanea voluntati de ipſo etiā diſſerit, id eſt, cū nil a ſanctis habuiſſet. Deinde verba Eunomij repetit. Cū vero (inqt) haec nobis de vniigenito ſufficient, reliquū eſt, vt de paraclete quoque dicamus. Nec opinioneſ nō ex quīlitas multoꝝ ſequemur, ſed ſanctoꝝ in omnibus doctrinā cō- ſeruabimus, a qbus cū dignitate ac ordine tertiu ipſm diſciderimus, tertium quoq; natura eē credidiſſimus. Haec Eunomius, In quo quidem ſermonē magnus Basilius tria ver- bain primis notare videt. Primum illud, nec opinioneſ nō ex quīlitas multoꝝ ſequemur. Secundū illud, ſed ſanctoꝝ in omnibus doctrinā conſeruabimus. Poſtremū illud, a qbus cū dignitate ac ordine, & reliqua. Quibus omnibus eodem ordine contradicit, ita dicens. Quod igitur non putat oportere in ſimpli, ac ſyncera ſide multoꝝ perma- nere, ſed artificiosi quibusdā ac cauillatoriis rationib⁹ ad id, qđ ſibi videtur, veritatem rurſus cōmutare. Eunomium igitur reprehēdit, q; multoꝝ ſidem despicer videbatur, qua ſpiritum ſanctū glorificaret. Ex quibus qđem verbis apparet, Eunomium bene nouiſſe, q nam hi fuerint, q eam de ſpū ſanctō opinionem habuerint, quos tamē Euno- mius nihil faciens, ſanctoꝝ ſimulat conſeruare doctrinam, & tacet eos (inquit Basilius) quemadmodum in sermonibus suis de filio fecerat. Et infra. Qui vero illi ſancti ſint, & in qbus sermonibus. Et paulo infra. Cur enim neceſſe eſt, & reliqua. Quārō igitur ex te reuerende pater, an ipſe magnus Basilius multoꝝ illorū ſententiā nouerit, quos Euno- mius ſectari noluerat? & an artificiosi & cauillatoriis Eunomij ſciuerint argumenta, qbus veritatē euertere cupiebat? Credo equidem, P. amp. Basilius haec omnia explo- rata fuſſe, necnon quinam hi ſancti fuerint, quos Eunomius proſerere non poterat.

Mar.

Iohan.

Mar.

Iohan.

Mar.

Eunomius, pater reuerende, multoꝝ opinionem de ſancto ſpū eam eē intelligebat, quam multitudine Christianorum ex traditione baptiſmati ſalutaris conceperat. Ex eo enim q; ſanctus ſpū cum patre & filio diſponitur, atq; numeratur, pie quoque Chris- tiani crediderant, ſpiritum ſanctum eiusdem eē natura. Bene igitur Athanasius, ac cæteri ſentiebant. Ipsi etiam credebant cum plurib⁹.

Eunomij autem artificiosi ac ſophiſticos ſermones, quos putas fuſſe?

Quia multoꝝ ſpernebat opinionem, qđ ſanctorū doctrinā ſimulabat ſeruare, q; nequaq; proſerere, nominareq; poſtuiſſet (nullos enim tales fuſſe credendum) q; deniq; ſanctum ſpiritum ordine dignitateq; tertium eē concedens, ipſum natura quoq; tertiu eē artificiole cauillatoriis ratiocinabatur, Quārō quidem conſlutionem Basilius vo- lēs euer-